

Overweging zondag 21 juli 2019 – De Heer ontvangen

Jaar C, 16^e zondag door het jaar

Genesis 18,1-10a / Kol. 1,24-28 / Lucas 10,38-42

We lezen vandaag bekende verhalen: over Abraham, die te horen krijgt dat zijn vrouw Sara nog een zoon zal krijgen. En over Marta en Maria, over de bedrijvige zuster en de zuster die bij Jezus' voeten zit.

Vier mensen, twee verhalen, één God.

Abraham, de eerste die God als die ene God erkende en Hem volgde waar Hij hem stuurde, naar een onbekend land.

Abraham, die op het heetst van de dag spontaan opspringt en spijs en drank regelt voor zijn onverwachte gasten. Het is de Heer die hem bezoekt – in de Joodse traditie God en twee engelen (drie mannen), in de christelijke traditie de Drie-ene God. We horen Abraham niet mopperen, niet aan zijn eigen vermoeidheid denken.

Abraham, die om Gods genade vraagt vóóordat hij water laat halen, Sara koeken laat bakken en een knecht een voedzaam gerecht laat bereiden. Abraham, die de Heer vraagt zo goed te zijn niet aan hem voorbij te gaan. Hij *wil* zijn dienaar zijn! Hij ziet het als een gunst om de Heer te dienen en doet er alles aan het de Heer gemakkelijk te maken. Met water en spijs, voor voeten en voedsel, gastvrij en zonder aarzelen. Gastheer zijn is een eer.

Hij wil het God naar de zin maken, ook al heeft hij het zelf niet gemakkelijk – daar in die hitte, net besneden, mét verbond maar zónder nageslacht.

God vraagt onderdak en rust en krijgt het terstond. En hij voorspelt Abraham dat zijn vrouw, hoewel op hoge leeftijd, hem nog een zoon zal baren, waarmee Abraham onze aartsvader wordt, vader van alle gelovigen. Sara kan het amper geloven, maar voor God is niets onmogelijk.

En zo gaat het ook bij Lucas, wanneer Jezus op bezoek gaat bij Marta en Maria, op zijn weg naar Jeruzalem. Marta komt hem tegemoet en ontvangt hem gastvrij. Jezus komt onverwacht maar hij krijgt van Marta voedsel om aan te sterken en van Maria aandacht voor zijn verhalen. Zij voeden hem, luisteren naar hem en geloven hem.

En hoe zit het met ons: zijn wij ook bereid spontaan te ontvangen in dienstbaarheid en aandacht zodra een gast zich onverwacht aandient?

En hoe zijn wij voor onze Heer: zien wij het als een gunst, een genade, om de Heer te dienen? Zijn wij bereid het beste wat we hebben, Hem te geven en aandacht te hebben voor zijn verhalen? Willen wij hem voeden en door hem gevoed worden? Zijn wij in staat te geloven dat het de Heer is die ons die genade schenkt als wij Hem dienen en naar Hem luisteren? Zijn wij zo ontvankelijk?

Want het gaat in deze verhalen niet om twee zusters die zo verschillend zijn. Het gaat er niet om dat Maria het beste deel kiest en dat daarmee Marta's arbeid niet goed zou zijn. Het gaat er niet om dat contemplatieve aandacht beter is dan actieve zorg. Het gaat er in deze verhalen ook niet om hoe oud we zijn als we kinderen krijgen.

Het gaat er wel om dat we ons niet zo in beslag moeten laten nemen door van alles en nog wat, dat we geen tijd over houden om ons te bezinnen op waar het werkelijk om gaat. Het gaat er om dat we open-hartig zijn, ontvankelijk.

Marta en Maria zijn twee zijden van dezelfde medaille die God is. God is die medaille die wij kunnen veroveren, die wij moeten oppoetsen, in wie wij ons mogen spiegelen. Dat is geen onmogelijke opgave. We hoeven geen marathon te lopen in een recordtijd of de Alpe d'Huez te beklimmen. En ook op hoge leeftijd is er hoop voor ons. Die hoop ligt in ieders schoot verborgen. Wij zijn allemaal kinderen van Abraham, kinderen van Sara, kinderen van God. God maakte dat Sara kon lachen. Is het niet de vreugde die hoop geeft, die het leven kleur geeft, die ons door moeilijke tijden trekt?!

God heeft ons nodig, die beide kanten van ons. Hij wil dat we naar Hem luisteren én Hij wil dat we Hem dienen. En wij hoeven ons niet het vuur uit de sloffen te lopen, we hoeven ons niet te bewijzen. Hij wil dat we vreugde vinden in het gastvrij onthalen van Hem. Hij wil dat we in Hem geloven. Dat we geloven dat voor God niets onmogelijk is. Zoals God voor Sara een zoon beloofde. Zoals Jezus Marta's en Maria's broer Lazarus uit de dood wekte.

Willen *wij* God dienen zoals Abraham hem dient, zoals Marta hem dient en Maria hem dient? Als we dienen, allemaal op onze eigen manier, moeten we dat in vreugde doen. In vreugde opspringen, God binnenlaten, doen wat ons gevraagd wordt. Zonder morren, zonder weerstand. Met zorg en aandacht.

Omdat we mogen geloven dat God *mét* ons is.

Omdat we mogen geloven dat Hij ons genadig is.

Omdat dienen, gastvrij zijn, vreugde schenkt. En ons tijd geeft om te *luisteren* naar God.

Laat ons hart als die tent van Abraham zijn, als het huis van Marta en Maria: open en gastvrij en toegewijd aan God. Op onverwachte momenten zal Hij langskomen: in de hitte van de dag, als we ongeduldig zijn of juist rustig. Maar laat het een plaats zijn waar we uit kunnen rusten en tot onszelf kunnen komen en onze vreugde kunnen hervinden. Tot God kunnen komen. Door aandacht voor Hem te hebben, naar Hem te luisteren. Door zijn leerling te zijn. Want daarmee voeden wij Hem. Telkens weer.

Dan zullen ook wij gevoed worden en leren geloven dat God zich aan zijn belofte houdt: een belofte van hoop, een belofte van eeuwig leven.

Dát is genade.

Amen.